

РЕШЕНИЕ

№ 891

гр. С., 18.04.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ВЪЗЗ. II-Е СЪСТАВ, в публично заседание на осемнадесети февруари през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: И.ка И.ова

Членове: Петър Люб. Сантиров
Яна Ем. Владимирова

при участието на секретаря Елеонора Анг. Георгиева
като разгледа докладваното от Яна Ем. Владимирова Въззивно гражданско дело № 20211100507774 по описа за 2021 година

Производството е по реда на глава XX от Гражданския процесуален кодекс.

С решение № 22299 от 24.01.2020 по гр.д. № 22354/2019 г. на Софийски районен съд, I гражданско отделение, 51 състав, е признато за установено, че СТ. К. СТ., ЕГН *****, с адрес: гр. С., ул. „****“, дължи на „Т. С.“ ЕАД, с ЕИК *****, на основание чл. 422, ал. 1 ГПК, вр. с чл. 79, ал. 1, пр. 1 ЗЗД, вр. с 200, ал. 1 ЗЗД, вр. с чл. 150 ЗЕ сумата 541,28 лева - стойност на топлинна енергия за периода от м.05.2015 г. до м.04.2017 г., доставена в апартамент № 8, находящ се в гр. С., ул. „И. ***** аб. № 014931, ведно със законната лихва от 14.09.2018 г. до окончателното погасяване на задължението, за която е издадена заповед за изпълнение по чл. 410 ГПК по ч.гр.д. № 60535/ 2018 г., по описа на Софийски районен съд, 51 състав; отхвърлени са предявените от „Т. С.“ ЕАД, с ЕИК *****, срещу СТ. К. СТ., ЕГН *****, искове по чл. 422, ал. 1 ГПК, вр. с чл. 79, ал. 1, пр. 1 ЗЗД и по чл. 422, ал. 1 ГПК, вр. с чл. 86, ал. 1 ЗЗД за сумите 80,96 лева - обезщетение за забава върху стойността на топлинната енергия за периода от 15.09.2016 г. до 07.09.2018 г., 59,18 лева – възнаграждение за дялово разпределение на топлинната енергия за периода от м.05.2015 г. до м.04.2017 г. и 12,08 лева – обезщетение за забава върху сумата 59,18 лева за периода от 15.09.2016 г. до 07.09.2018 г., за които е издадена заповед за изпълнение по чл. 410 ГПК по ч.гр.д. № 60535/ 2018 г., по описа на Софийски районен съд, 51 състав; осъден е ответникът да заплати на ищеца направените по делото разноски, включително тези за заповедното производство, съразмерно с уважената част от исковете.

Решението е постановено при участието на „Т.С.“ ЕООД като трето лице подпомагаща страна, конституирано на страната на ищеца „Т. С.“ ЕАД.

В срока по чл. 259, ал. 1 ГПК въззивна жалба е подадена от ответника СТ. К. СТ., срещу решението, в частта, с която предявените искове са уважени. Излагат се съображения за неговата неправилност в обжалваната част, като се сочи, че въззивникът нямал качеството ползвател на топлинна енергия по смисъла на § 1, т. 42 от ДР на ЗЕ. Налице били ограничени върху собствеността му, които отнемали правото му да владее, ползва и да се разпорежда с топлоснабдения имот. Нямал сключено споразумение с ищеца, а сключеното такова било от сестра му М.С., като той бил неин пълномощник. Сочи, че от 24.09.2009 г. отчетените стойности на топлоизмервателните уреди не се били променили, начислявали се само „такса мощност“ или „такса сградна инсталация“. В тази връзка се позовава на чл. 62 ЗЗП и забраната за непоръчана доставка без съгласието на потребителя, както и на относимото европейско право в тази насока – ДФЕС, европейски регламент 2006/2004 и издадените въз основа на него европейски директиви. Сочи, че откритата от ищеца партия е на негово име и е за два апартамента № 7 и № 8 на ул. „Ив. *****“ като се касаело за едно жилище с два административни адреса. Ищецът в нарушение на чл. 210 ГПК за един отоплителен период образувал по две дела. В тази връзка се позовава на друго гражданско дело, което било образувано за същия период за вземания във връзка с топлоснабден имот апартамент № 7. Оспорва и извода на първоинстанционния съд, че общите условия на ищеца го обвързват, като се позовава на тяхното противоречие с Конституцията, ЗЗК, директива 2006/32/ЕО, директива 2012/27/ЕС, директива 2003/54/ЕО, приложение А от ЕКЗПЧОС и на законите на физиката. сочи, че била нарушена методиката от Наредба № 16-334 за изчисляване на топлинна енергия и технологичните разходи. Позовава се на решение № 4777 от 13.04.2018 г. на ВАС, Трето отделение. Оспорва заключението по допуснатата по делото съдебно-техническа експертиза. Сочи още, че начисляването на лихви по прогнозни сметки е нищожно. Прави искане да бъде отменено първоинстанционното решение в обжалваната част и да бъдат отхвърлени изцяло предявените искове.

В срока по чл. 263, ал. 1 ГПК не са постъпили писмени отговори на въззивната жалба от ищеца и третото лице подпомагаща страна.

Решението на първоинстанционния съд като необжалвано е влязло в сила в частта, с която са отхвърлени исковете, предявени от „Т. С.“ ЕАД срещу СТ. К. СТ. искове по чл. 422, ал. 1 ГПК, вр. с чл. 79, ал. 1, пр. 1 ЗЗД и по чл. 422, ал. 1 ГПК, вр. с чл. 86, ал. 1 ЗЗД за сумите 80,96 лева - обезщетение за забава върху стойността на топлинната енергия за периода от 15.09.2016 г. до 07.09.2018 г., 59,18 лева – възнаграждение за дялово разпределение на топлинната енергия за периода от м.05.2015 г. до м.04.2017 г. и 12,08 лева – обезщетение за забава върху сумата 59,18 лева за периода от 15.09.2016 г. до 07.09.2018 г., за които е издадена заповед за изпълнение по чл. 410 ГПК по ч.гр.д. № 60535/ 2018 г., по описа на Софийски районен съд, 51 състав.

Софийският градски съд, като прецени събраните по делото доказателства и взе предвид наведените във въззивната жалба пороци на атакувания съдебен акт, приема следното:

Съгласно разпоредбата на чл. 269 ГПК въззивният съд се произнася служебно по валидността на решението, а по допустимостта – в обжалваната му част, като по останалите въпроси е ограничен от посоченото в жалбата.

Обжалваното решение е валидно и допустимо. По същество същото е правилно и на основание чл. 272 ГПК въззивният съд препраща към мотивите на първоинстанционния.

В изпълнение на задълженията си да обсъди всички доводи и твърдения на страните и да изложи свои собствени мотиви по съществото на спора, въззивният съд намира следното:

Налице е валидно възникнало договорно правоотношение между страните за продажба и доставка на топлинна енергия на основание чл. 149 ЗЕ. Продажбата на топлинна енергия от топлопреносното предприятие на клиенти на топлинна енергия за битови нужди се осъществява при публично известни общи условия, предложени от топлопреносното предприятие и одобрени от ДКЕВР, на основание чл. 150 ЗЕ. Съгласно чл. 153, ал. 1 ЗЕ, всички собственици и титуляри на вещно право на ползване в сграда - етажна собственост, присъединени към абонатна станция или към нейно самостоятелно отклонение, са клиенти на топлинна енергия и са длъжни да монтират средства за дялово разпределение по чл. 140, ал. 1, т. 2 на отоплителните тела в имотите си и да заплащат цена за топлинна енергия при условията и по реда, определени в наредбата по чл. 36, ал. 3 ЗЕ. На основание чл. 153, ал. 6 ЗЕ, клиентите в сграда - етажна собственост, които прекратят топлоподаването към отоплителните тела в имотите си, остават клиенти на топлинната енергия, отдадена от сградната инсталация и от отоплителните тела в общите части на сградата.

За доказване на твърденията си, че ответникът има качеството клиент на топлинна енергия дружеството ищец е представило писмени доказателства – нотариален акт за дарение на недвижим имот № 70, том III, рег. № 4096, дело № 449/2008 г. по описа на нотариус Н.Л., рег. № 536 в регистъра на Нотариалната камара, с който М.К.С. е дарила на СТ. К. СТ., ответник по делото, процесния топлоснабден имот апартамент № 8, находящ се в гр. С., ул. „И. *****“ ет. 2. Доколкото ответникът е собственик на имота, същият има качеството клиент на топлинна енергия. Възраженията, че върху имота има тежести, които правят невъзможно ползването му от ответника и извършването на сделки на разпореждане от него, са неоснователни. Вписването на възбрана върху недвижимия имот действително ограничава възможността собственикът да се разпорежи с имота, но не го лишава от правото му да го ползва. Ответникът признава, че имотът е негова собственост, същият не е прехвърлен, нито е учредено право на ползване на трето лице, нито се твърди имотът да се ползва от трето лице на облигационно основание. По делото е представено и заявление – декларация от 19.01.2010 г. за открий.е на партия на името на ответника. Датата на заявлението е последваща датата на прехвърляне на процесния имот, като в заявлението изрично се сочи, че имената на досегашния потребител са М.К.С.. Следователно неоснователни са възраженията на ответника, че не бил подал заявление-декларация за открий.е на партия, а подадената такава била в качеството му на пълномощник на М.С. – предишния собственик на имота.

Възражението, че ответникът е собственик и на съседния апартамент № 7, който бил свързан функционално с процесния топлоснабден имот – апартамент № 8, поради което дружеството ищец в нарушение на ГПК водело различни дела за едни и същи периоди за суми, дължими за топлинна енергия за двата притежавани от ответника апартамента, е неоснователно. Ответникът сам признава, че въпросните апартамент № 7 и апартамент № 8, находящи се в гр. С., ул. „И. ****” са самостоятелни обекти на право на собственост. Фактът, че същите са функционално свързани и биха могли да се ползват като един имот, респективно че към момента се ползват като един имот „с два административни адреса“, е без значение за техния статут на самостоятелни обекти, при положение, че не са предприети съответни стъпки за промяна в устройствения им статут. Респективно ответникът, при установяване на обстоятелството, че е собственик на тези два имота, има качеството клиент на топлинна енергия по отношение на всеки от тях.

Неоснователно е и възражението, че начислените суми за топлинна енергия не отговаряли на действително потребените стойности. По делото е изслушано заключение по допусната от първоинстанционния съд съдебно-техническа експертиза. Същата е била допусната с определението на съда по чл. 140 ГПК, като поради допусната очевидна фактическа грешка освен диспозитив за допускането □ е отразен и диспозитив за оставяне без уважение на направеното доказателствено искане. От заключението на вещото лице по съдебно-техническата експертиза, което въззивният съд кредитира като компетентно изготвено и обосновано, е видно, че за процесния период на абоната са начислявани единствено суми за потребена топлинна енергия за сградна инсталация и за битово горещо водоснабдяване. Отбелязано е, че в топлоснабдения имот не се живее, респективно същият не се ползва, и не са начислявани суми за топлинна енергия за отопление на самия имот. Вещото лице е посочило, че технологичните разходи /загубите на топлинна енергия в самата абонатна станция от топлоотдаване на съоръженията, които се намират в нея/, са извадени от общото количество топлинна енергия и са останали за сметка на дружеството ищец. Вещото лице, при изчисляване на дължимите суми, е взело предвид формулата по т. 6.1.1 от Методиката за дялово разпределение на топлинна енергия в сгради – етажна собственост към Наредба № 16-334 от 6.04.2007 г. и е посочило кои параметри е ползвало при извършване на изчисленията, като изложените твърдения в противния смисъл са недоказани.

Съгласно § 1, т. 3 от ДР на Наредба № 16-334 от 6.04.2007 г. за топлоснабдяването, "инсталация в сграда" или "сградна инсталация" е съвкупността от главните вертикални и хоризонтални разпределителни тръбопроводи, включително до отоплителните тела, както и съоръжения за разпределяне и доставяне на топлинна енергия от абонатната станция до имотите на клиентите. Когато към една абонатна станция са присъединени повече от една сграда, всеки от присъединителните топлопроводи е елемент на съответната инсталация в сградата. Съгласно чл. 140, ал. 3 ЗЕ, сградните инсталации за отопление и горещо водоснабдяване са обща етажна собственост. В случая доколкото процесната сграда е топлоснабдена, собствениците и ползвателите на недвижими имоти в нея представляват потребители на топлинна енергия по смисъла на чл. 153 ЗЕ и за тях по

аргумент от чл. 153, ал. 6 ЗЕ възниква задължение да заплащат цената на топлинната енергия, отдадена от сградната инсталация и от отоплителните тела в общите части на сградата, съобразно Наредба № 16-334 от 6.04.2007 г. за топлоснабдяването и Методика за дялово разпределение на топлинната енергия в сгради – етажна собственост /Приложение към чл. 61, ал. 1 от посочената Наредба/. С решение № 4777 от 13.04.2018 г. по адм. дело № 1372/2016 г. на ВАС, на което жалбоподателят се позовава, е отменена зависимостта (формулата), приета в т.6.1.1 от Методиката за дялово разпределение на топлинната енергия в сгради – етажна собственост в редакцията □, приета с Наредбата за изменение и допълнение на Наредба № 16-334 от 2007г. за топлоснабдяването, обн., ДВ, бр.94 от 2013 г., представляваща Приложение към чл.61, ал.1 от Наредба № 16-334/06.04.2007г. за топлоснабдяването / обн.ДВ, бр.34/24.04.2007г. изм. и доп. ДВ, бр.42/09.06.2015г. в сила от 09.06.2015г./, издадена от министъра на икономиката и енергетиката. На основание чл. 195, ал. 1 АПК, подзаконовият нормативен акт се смята за отменен от деня на влизането в сила на съдебното решение. В случая процесните вземания са възникнали в периода 1.05.2015 г. – 30.04.2017 г., поради което решението на ВАС не поражда действие спрямо тях.

Съгласно решение № 5 от 22 април 2010 г. по конституционно дело № 15 от 2009 г. на КС на РБ, обн. ДВ. бр.34 от 4 май 2010 г., сградната инсталация е обща част по смисъла на ЗЕ, ЗС и ЗУЕС и всички собственици и носители на вещни права следва да се считат за потребители и да поемат ползите и тежестите, свързани с употребата на общата вещ. Това е конституционносъобразно, защитава потребителите и е справедливо. Същината на защитата е да се закрият всички потребители на една и съща услуга, а не те да бъдат противопоставяни помежду им. Законът трябва да закрия в еднаква степен всички потребители на дадена стока или услуга и да не създава привилегировано положение на отделни или на група потребители. Всички собственици и титуляри на вещни права, които имат материални възможности да притежават и поддържат жилище в сграда - етажна собственост, присъединена към централно топлоснабдяване, са предварително известени за общите условия, предлагани от топлопреносните дружества, и са ги приели. Следователно те са закупили имот, за който предварително знаят, че включва и общо управление на общите части, в това число сградните инсталации за отопление и за горещо водоснабдяване на сградата в режим на етажна собственост. Предвид даденото задължително разрешение с цитираното решение на КС на РБ, поддържаните от жалбоподателя доводи относно липсата на основание за заплащане на сградна инсталация се явява неоснователно.

В тази връзка следва да се посочи и решение от 5.12.2019 г. на СЕС по съединени дела С-708/17 и С-725/17, с предмет две преюдициални запитвания, отправени на основание член 267 ДФЕС от Районен съд Асеновград (България) (С-708/17) и Софийски районен съд (България) (С-725/17), в което се приема, че член 27 от Директива 2011/83/ЕС на Европейския парламент и на Съвета от 25 октомври 2011 година относно правата на потребителите, за изменение на Директива 93/13/ЕИО на Съвета и Директива 1999/44/ЕО на Европейския парламент и на Съвета и за отмяна на

Директива 85/577/ЕИО на Съвета и Директива 97/7/ЕО на Европейския парламент и на Съвета във връзка с член 5, параграфи 1 и 5 от Директива 2005/29/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 11 май 2005 година относно нелоялни търговски практики от страна на търговци към потребители на вътрешния пазар и изменение на Директива 84/450/ЕИО на Съвета, Директиви 97/7/ЕО, 98/27/ЕО и 2002/65/ЕО на Европейския парламент и на Съвета, и Регламент (ЕО) № 2006/2004 на Европейския парламент и на Съвета („Директива за нелоялни търговски практики“), трябва да се тълкува в смисъл, че допуска национална правна уредба, която предвижда, че собствениците на апартамент в сграда — етажна собственост, присъединена към система за централно отопление, са длъжни да участват в разходите за топлинна енергия за общите части на сградата и за сградната инсталация, **въпреки че индивидуално не са поръчвали доставката на отопление и не го използват в своя апартамент.**

В решението на СЕС се приема още, че член 13, параграф 2 от Директива 2006/32/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 5 април 2006 година относно ефективността при крайното потребление на енергия и осъществяване на енергийни услуги и за отмяна на Директива 93/76/ЕИО на Съвета и член 10, параграф 1 от Директива 2012/27/ЕС на Европейския парламент и на Съвета от 25 октомври 2012 година относно енергийната ефективност, за изменение на директиви 2009/125/ЕО и 2010/30/ЕС и за отмяна на директиви 2004/8/ЕО и 2006/32/ЕО, трябва да се тълкуват в смисъл, че допускат национална правна уредба, която предвижда, че в сградите в режим на етажна собственост сметките за топлинна енергия за сградната инсталация се изготвят за всеки собственик на апартамент в сградата пропорционално на отопляемия обем на неговия апартамент.

Ето защо оплакванията на въззивника, че е налице „непоръчана доставка“ в нарушение на Закона за защита на потребителите, както и че разпоредбите на Закона за енергетиката по отношение на вземанията на топлопреносните предприятия за топлинна енергия, отдавана на сградна инсталация, противоречат на Конституцията на Република България, както и на европейското право, са неоснователни.

Оплакванията във връзка с начисляването на лихви върху главниците не следва да се разглеждат, доколкото исковете с правна квалификация чл. 86 ЗЗД са отхвърлени от първоинстанционния съд и в тази част решението му е влязло в сила.

Не следва да се разглежда заявеното във въззивната жалба възражение за изтекла погасителна давност по отношение на вземанията. Същото не е заявено с отговора на исквата молба и е преклудирано на основание чл. 133 ГПК /в тази връзка вж. и т. 4 от тълкувателно решение № 1 от 9.12.2013 г. по тълк.д. № 1/2013 г. на ОСГТК на ВКС/.

Пред въззивния съд бяха представени и приети писмени доказателства във връзка с твърденията на жалбоподателя, че по спорния предмет е формирана сила на пресъдено нещо.

Установява се, че между същите страни се е водило гр.д. № 62982/2020 г. по описа на Софийски районен съд, III г.о., 144 състав. Предмет на делото са вземания на „Т. С.“ ЕАД за същия топлоснабден имот – апартамент № 8,

находящ се в гр. С., ул. „И. *****“ но за последващ процесния период – м.05.2017 г. – 30.04.2017 г. Решение по гр.д. № 49976/2020 г. на СРС, 85 състав, касае вземания на „Т. С.“ ЕАД за друг топлоснабден имот – апартамент № 7, находящ се на адрес гр. С., ул. „И. *****“ поради което същото няма отношение към предмета на делото; същото се отнася и до решение по гр.д. № 9862/2019 г. на СГС, IV-г състав.

По делото са приети като писмени доказателства и документи, касаещи отчетни периоди, последващи процесния – от 1.05.2018 г. до 30.04.2021 г., от които е видно, че в процесния топлоснабден имот има нулево потребление. На първо място, доколкото се отнасят към периоди, последващи процесния, представените писмени доказателства нямат пряко отношение към предмета на делото. На второ място, по делото не е спорно, че процесният имот не се обитава, това обстоятелство е констатирано и от вещото лице и при посещенията на имота, до който е бил осигурен достъп, за отчитане на уредите за разпределение. В случая на ответника са били начислявани единствено суми за отдавана топлинна енергия за сградна инсталация и суми за битово горещо водоснабдяване – последните в незначителен размер, между 0,67 лв. и 8,15 лв. месечно за периода, по отношение на който се претендират вземанията.

Предвид факта, че изводите на въззивния съд съвпадат с тези на първоинстанционния по отношение на основателността на исковете, решението на Софийския районен съд като правилно следва да бъде потвърдено в обжалваната част.

Разноски за въззивното производство не се дължат на въззиваемия, въпреки че с молба от 17.02.2022 г. е направил искане за присъждане на юрисконсултско възнаграждение. Въззивният съд отчита обстоятелството, че същият не е подал писмен отговор на въззивната жалба и негов представител не се е явил в откритото съдебно заседание, проведено по делото, поради което искането му е неоснователно.

Така мотивиран, Софийски градски съд

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решение № 22299 от 24.01.2020 по гр.д. № 22354/2019 г. на Софийски районен съд, I гражданско отделение, 51 състав, **в обжалваната част**, с която е признато за установено, че СТ. К. СТ., ЕГН *****, с адрес: гр. С., ул. „****“, дължи на „Т. С.“ ЕАД, с ЕИК *****, на основание чл. 422, ал. 1 ГПК, вр. с чл. 79, ал. 1, пр. 1 ЗЗД, вр. с 200, ал. 1 ЗЗД, вр. с чл. 150 ЗЕ сумата 541,28 лева - стойност на топлинна енергия за периода от м.05.2015 г. до м.04.2017 г., доставена в апартамент № 8, находящ се в гр. С., ул. „И. *****“ аб. № 014931, ведно със законната лихва от 14.09.2018 г. до окончателното погасяване на задължението, за която е издадена заповед за изпълнение по чл. 410 ГПК по ч.гр.д. № 60535/ 2018 г., по описа на Софийски районен съд, 51 състав

Решението на първоинстанционния съд като необжалвано е влязло в сила в

частта, с която са отхвърлени исковете, предявени от „Т. С.“ ЕАД срещу СТ. К. СТ. искове по чл. 422, ал. 1 ГПК, вр. с чл. 79, ал. 1, пр. 1 ЗЗД и по чл. 422, ал. 1 ГПК, вр. с чл. 86, ал. 1 ЗЗД за сумите 80,96 лева - обезщетение за забава върху стойността на топлинната енергия за периода от 15.09.2016 г. до 07.09.2018 г., 59,18 лева – възнаграждение за дялово разпределение на топлинната енергия за периода от м.05.2015 г. до м.04.2017 г. и 12,08 лева – обезщетение за забава върху сумата 59,18 лева за периода от 15.09.2016 г. до 07.09.2018 г., за които е издадена заповед за изпълнение по чл. 410 ГПК по ч.гр.д. № 60535/ 2018 г., по описа на Софийски районен съд, 51 състав.

Решението е постановено при участието на трето лице помагач – „Т.С.“ ЕООД, привлечено от ищеца „Т. С.“ ЕАД.

Решението е окончателно и не подлежи на касационно обжалване по аргумент от чл. 280, ал. 3, т. 1 ГПК.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____